

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 12.
Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νῳ τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουλίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 33

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἐδόθηκε πρὶν
ἀπ' τῆς μάχης τοῦ Ἰνκερμαν.

Στὴ μάχη αὐτὴ ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς
ἐκ πάθαινε ὀλικὴ καταστροφή, ἂν δὲν
στελενε γρήγορα ἐπικουρίες ὁ στρατηγὸς
Ποσσέ, ποὺ στὴν ἀρχὴ οἱ Ἀγγλοὶ τὴν

ἔχον ἀποκρούσει. Οἱ γαλ-
λῆες φάλαγγες συνέχισαν
τὴ μάχη, ποὺ βάσταξε ὅλη
τὴν ἡμέρα καὶ ἦταν πολὺ
βροντική. Οἱ Ρῶσοι ἀφίσαν
ἑξῆς χιλιάδες νεκροὺς
καὶ πληγωμένους, ἐνῶ οἱ
ἀνταρτοὶ μόνο τρεῖς χι-
λιάδες.

Κι' ὅμως οἱ Ρῶσοι δὲ
ἐτήρησαν ἀνακωχὴ γιὰ νὰ
μαζέψουν τοὺς πληγωμέ-
νους.

Ὁ στρατηγὸς Κανρομπέρ
ἀποφάσισε νὰ στείλῃ «κὴ-
ρυκεύς» στὸν πρίγκηπα Μεν-
ταϊκώφ, γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώ-
σουν τὴν ἐκπληξὴ τοῦ
Γαλλικοῦ στρατη-
γείου γι' αὐτὴ τὴν
παράλειψη.

Ὁ Καρδινιάκ ζή-
τησε νὰ μεταφέρῃ
αὐτὸς τὴ διακοίνωση
καὶ ἡ αἵτησή του ἐγένε
δεκτή.

—Θάρρης μαζὺ
μου, Πέτρο, εἶπε στὸν
νεαρό λοχία. Βρὲς
μὴν ἀσπρη σημάια καὶ φώναξε ἕναν
σταλκτικὴ ἀπ' τὸν οὐλαμό.

Σὲ μιὰ ὥρα ἡ σάλπιγγα χτυποῦσε
πρόσκληση γι' ἀνακωχὴ καὶ ἡ ἀσπρη
σημάια ὑψώθηκε στὰ χαρακώματα. Πα-
ρευθὺς τὰ κανόνια σόπασαν καὶ ἀπ' τὰ
ὑδ στρατόπεδα.

Ἕνας Ρῶσος ἀξιωματικὸς πρόβαλε
ἀπ' τὴ χαράδρα καὶ δίπλα του ἕνας
στρατιώτης κρατοῦσε ψηλὰ τὴν ἀσπρη
σημάια. Χαιρέτησαν καὶ οἱ δύο στρα-
τιωτικά.

Ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ βγήκε
ἀπ' τὸ χαράκωμα, χαιρέτησε καὶ αὐτὸς
καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν Ρῶσο ἀξιω-
ματικό.

Στὸ πρῶτο Ρωσικὸ χαράκωμα,
ἕνας ρῶσος λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ
τὸν ὑποδέχθηκε, τὸν χαιρέτησε ἀμεμ-
πτα καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ ἐπιτελεῖο.

Ὁ Καρδινιάκ περίμενε νὰ ὑποστῇ
ὅλες τὲς διατυπώσεις ποὺ
συνηθίζονται σὲ παρόμοιες
περιστάσεις: νὰ τοῦ δέ-
σουν τὰ μᾶτια, νὰ τοῦ
κρατήσουν ἐξω τὴν ἀκο-

τία. Μπαίνοντας στὸν προμαχῶνα ἔπου
τὸν ὡδήγησαν βρήκε κάμποσους ρῶσ-
σους ἀξιωματικοὺς ποὺ φαινόταν σὰ νὰ
τὸν περίμεναν. Ὁ ἕνας, ὁ ἀρχηγὸς ὅπως
φαινόταν, τὸν χαιρέτησε:

—Καλημέρα, ταγματάρχα.

Ἦστερα παρουσιάστηκε σὲ ἀμεμπτη
γαλλικῇ:

—Συνταγματάρχης Κόρφ.

Καὶ δείχνοντας τοὺς ἀξιωματικούς,
ἐξακολούθησε.

—Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ δευτέρου
τάγματος τοῦ συντάγματος τοῦ Για-
κόντε.

—Ταγματάρχης Καρδινιάκ, τοῦ βου
τῶν Ἀφρικανῶν κυνηγῶν, εἶπε καὶ ὁ
φίλος μας, κάνοντας μιὰν ὑπόκλιση.

Κι' ἔδωσε τὴ διακοίνωση ποὺ ἕνας
ἀξιωματικὸς τὴν πῆρε νὰ τὴν πᾶν
στὸν πρίγκηπα Μεν-
ταϊκώφ, στὸ Διοικη-
τήριο.

—Θὰ περιμένετε
τοῦλάχιστο μιὰ ὥρα
γιὰ τὴν ἀπάντηση,
εἶπε ὁ συνταγματάρ-
χος Κόρφ. Θέλετε νὰ
τιμῆσετε τὴ σαμπάνια
μας;

Οἱ Ρῶσοι ἔχουν
ἐξαιρετικὴ προτίμηση
στὴ σαμπάνια. Ὁ Καρ-
δινιάκ δέχθηκε χαμο-
γελώντας. Κι' ἐνῶ
ὁ Πέτρος εἶχε πιᾶσει
γνωριμὲς μὲ τοὺς
ὑπαξιωματικούς, οἱ
ἀξιωματικοὶ μῆκαν
σὲ μιὰ ὑπόγεια σάλα,
ποὺ φαινόταν πὼς θὰ
χρησίμευε γιὰ κατα-
φύγιο στὲς ὥρες τοῦ
βομβαρδισμοῦ.

—Ὅριστε ποὺ μᾶς ἀναγκάζετε νὰ
τρυπῶνουμε καὶ νὰ παίζουμε χαρτιά
καὶ νὰ ψήνουμε τὸ τσάι μας, ταγμα-
τάρχα, εἶπε γελώντας ὁ συνταγμα-
τάρχης Κόρφ. Ἀλλ' ἂς τ' ἀφίσουμε
αὐτά. Ἀς ποῦμε γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ
τὰ μπουλάρτα, ἔχω τόση ὄρεξη!

«Στὰ κατὰφύγια τῶν στρατιωτῶν, οἱ ποντικοὶ εἶχαν κάμει μιὰ φοβερὴ ἐπιδρομή.»
(Σελ. 274, στ. β')

λουθία του καὶ ν' ἀπαγορεύουν σὲ
ὁποιονδήποτε νὰ τοῦ μιλήσῃ, ἐκτὸς ἀπ'
τὸν ἀρχηγό. Αὐτὰ γίνονται πάντα
ὅταν ἕνας «κύρηκας» ἀπ' τὸν ἐχθρό
ἔρχεται γιὰ τὴ συνομολόγησι ἀνα-
κωχῆς.

Οἱ Ρῶσοι ὅμως δὲν τοῦδεσαν τὰ μά-

Κι' ἡ συζήτηση ἄρχισε θερμή, φιλική, γεμάτη ἀστεία κι' εὐφυολογήματα, ἐνῶ τὴν πότιζε ἡ συμπάνια, πού ὁ Ἑρρίκος ἔμως τὴ βρήκε πολὺ δυνατὴ. Ὅταν θέλησαν νὰ τοῦ γεμίσουν τὸ ποτήρι γιὰ τρίτη φορά, ἀρνήθηκε.

—Θὰ κινδυνεύσω νὰ μὴ βρῶ τὰ γαλλικά χαρακώματα, εἶπε γελῶντας.

—Δὲν ἐπιμένω, ταγματάρχα, εἶπε ὁ Κόρφ. Ξέρω πῶς οἱ Γάλλοι, στὸ πιότὸ δὲν τὰ βγάζουν πέρα μαζί μας. Μὰ στὸν πόλεμο εἶναι τρομεροί!

Στὸ ρωσσικὸ στρατὸ εἶναι τὸ συνηθέστερο πράγμα νὰ μεθοῦν οἱ ἀξιωματικοί, νὰ μεθοῦν καὶ νὰ κυλοῦν κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Οἱ ὀρδινάτσες τοὺς τότε ἔρχονται, τοὺς περιμαζεύουν μὲ σεδασμό, τοὺς πηγαίνουν στὶς σκηνές τοὺς καὶ τὴν ἐπομένη οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν καθόλου ζελασμένο τὸ κεφάλι καὶ μποροῦν ν' ἀναλάβουν καὶ τὴ δυσκολότερη διοίκηση.

Διηγούνται γιὰ κάποιον ἀπ' τοὺς γνωστότερους Ρώσους στρατηγούς, δι, ἀφοῦ ἀδειάζει δυο-τρὶς μποτίλλιες, ἀνέβαινε στ' ἄλογό του κι' ἔκανε γενική ἐπιθεώρηση στὰ στρατεύματά του. Ἐνας εὐρωστός ὑπαξιωματικὸς τὸν παρακολουθοῦσε βαδίζοντας δίπλα του καὶ τὸν ὑποστήριζε κάθε φορά πού φαινόταν πῶς οἱ καπνοὶ τῆς συμπάνιας τοῦ χαλοῦσαν τὴν ἰσορροπία. Σὲ μιὰν ὥρα, οἱ καπνοὶ εἶχαν διαλυθῇ, ὁ στρατηγὸς ἐκάλπαζε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀνακάλυπτε ὅλες τίς ἀτέλειες, κι' ἂν πρόσταζε ἐπίθεση, ὁ στρατὸς θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε μ' ἐνθουσιασμό καὶ τυφλὴ πεποίθηση σ' αὐτόν.

Ὡστόσο ὁ Καρδινιάκ ζητοῦσε τρόπο νὰ βρῇ τὸν Ἰβάν Μοχίλωφ, καὶ ρώτησε τοὺς ἀξιωματικούς μήπως ἤξεραν κανέναν ὑπαξιωματικὸ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

—Ὅλοι ἀπάντησαν ἀρνητικά.

Τότε τοὺς διηγήθηκε τίς λεπτομέρειες τῆς γνωστῆς μας ἱστορίας καὶ τοὺς ἔδειξε τὴ διαθήκη τοῦ γέρο-Μοχίλωφ.

Τὸν ἀκουσαν μὲ θρησκευτικὴ σιγή. —Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν γίνει σοβαροί. Ἡ ἀνάμνηση τοῦ Ναπολέοντος ἀναψέ μιά φλόγα σ' ὅλα τὰ βλέμματα κι' ὅταν ὁ Ἑρρίκος τελείωνε τὴ διήγησή του, ὁ συνταγματάρχης Κόρφ τοῦσφιξε τὸ χέρι.

—Εἰστε γιὰς ἐνὸς ἀνδρείου! τοῦ εἶπε. Θὰ τὸν βροῦμε τὸν Ἰβάν Μοχίλωφ, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Σύμφωνα μ' ὅσα μᾶς διηγήθήκατε, πρέπει ν' ἀνήκει στὸ πεδινὸ πυροβολικόν. Ἄν ζῇ ἀκόμη, αὐριο θὰ ἔξωρ πού βρίσκεται.

—Τότε, θὰ μ' ὑποχρεώνατε ἂν τοῦ δίνατε αὐτὸ τὸ πορτοφόλι κι' ἂν τοῦ λέγατε πῶς θάμουν εὐτυχῆς νὰ ἴδῃ τὸν ἕγγονο τοῦ ἀνθρώπου πού ἔσωσε

μιὰ φορά τὸν πατέρα μου στὴ Βίλνα. —Τὸν φέρνουμε ἐδῶ, στὴν προσεχῇ ἀνακωχή, ἂν θέλετε.

Ὁ Καρδινιάκ δέχθηκε. Ὅρισαν ραντεβὺ στὸ δούρωμα Μαλακῶφ γιὰ τὴν ἡμέρα πού θὰ τὴν κανόνιζαν μόνα τους τὰ γεγονότα τοῦ πολέμου. Ἡ ἀπάντησή τοῦ Μεντισκῶφ εἶχε φθάσει. Οἱ Ρώσοι ἔσφιξαν θερμὰ τὸ χέρι τοῦ Γάλλου καὶ τὸν συνόδευσαν ὡς τὴ μικρὴ κατηφορίαν.

Ἡ ἀπάντησή τοῦ πρίγκηπα ἐξηγοῦσε γιὰτὶ δὲν εἶχε ζητήσει ἀνακωχή: Τὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἀγίου Βλαδμήρου, πού οἱ Ρώσοι τὸ σεβόνταν ἐξαιρετικά, εἶχε λεηλατηθῇ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες πού ἀποτελοῦσαν τὴν ξένη Λεγεώνα. «Δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατό, τελείωνε ἡ διακοίνωσή τοῦ πρίγκηπα, νὰ ὑπάρχουν σχέσεις ἐθιμοτυπίας μ' ἕναν ἀντίπαλο, πού οἱ στρατιῶτες του ἔκαμαν παράνομα βεδλίωση».

Ὁ στρατηγὸς Κανρομπέρ ἀγανακτισμένος διέταξε ἀνακρίσεις κι' ἔκαυτηρίασε τὴν πράξη σὲ μιὰ ἡμερησία διαταγὴ πού τὴν ἐκοινοποίησε καὶ στὸ ρωσσικὸ στρατηγεῖο.

Ἀπ' τὴν ἡμέρ' αὕτῃ ἄρχισε ἡ ἀνακωχή.

Ὡστόσο ἄρχισε κι' ὁ χειμῶνας. Ἐνας χειμῶνας τρομερός, πού ὅσοι κατοικοῦν κλίματα εὐκρατα σὰν τὰ δικά μας, δὲν μποροῦν νὰ τὸν φανταστοῦν. Τὸ ἱππικὸν ὑπέφερε περισσότερο. Τ' ἄλογα γρήγορα γινόνταν σκελετοὶ καὶ πέθαιναν. Μόνο τ' ἀραδικὰ μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀζόφ, αὐτὸς ἦταν ντόπιος καὶ δὲν εἶχε λόγο νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ τὸ κρῦο τῆς πατρίδας του.

Εἶχε δοθῇ διαταγὴ νὰ τοὺς κάνουν περιπάτο κάθε πρωτὶ γιὰ νὰ ξεμουδιάζουν. Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς βγάλουν τὰ χαλινάρια, γιὰτὶ τὰ πετσία εἶχαν γίνει σκληρὰ ἀπ' τὸ κρῦο μέσα στὰ σίδερα ὅπου ἐκοῦμπωναν.

Τὸ κρῶσι πάγωνε μέσα στὰ παγούρια καὶ τὸ κρέας μέσα στὶς «καρδάβες». Ἐπλεναν τ' ἀσπρόρρουχα μὲ ζεστὸ νερὸ κι' ὅταν οἱ ἄντρες ἔστιβαν τὸ ροῦχο, δὲν εἶχαν στὰ χέρια τοὺς παρὰ ἕναν ὄγκο σκληρὸ καὶ κρῦο σὰ σίδερο. Ἐξῶ ἀπ' αὐτὰ ὅλα, πληθὺς ἀπὸ σαρὰκια κατέστρεφαν τὰ ξύλα καὶ στὰ κατάρυγχα τῶν στρατιωτῶν οἱ ποντικοὶ εἶχαν κάμει μιὰ φοβερὴ ἐπιδρομή.

Κι' ἔμως ἔπρεπε νὰ κινούνται, νὰ σκάδουν, νὰ φέρνουν τρόφιμα καὶ πολεμοφόδια στὶς πυροβολαρχίες πού ἔρχιναν ἀδιάκοπα, νὰ φυλάνε μακρὺς βάρδιες μὲς στὴ νύχτα καὶ νὰ κάνουν ἀντινεύσεις ὡς τὰ ἐχθρικά φυλακτεία, γιὰ νὰ προλάβουν αἰφνιδιασμοὺς σὰν ἐκεῖνον τοῦ Ἰνκερμαν. Ἐπρεπε τέλος νὰ παλαίψουν καὶ μὲ τὴ δυσεντερία πού εἶχε ἀρχίσει νὰ θερλίζη.

Ὁ Κανρομπέρ ἐφρόντιζε γιὰ ὅλα μὲ στοργή γι' αὐτὸ εἶχε γίνει πολὺ ἀγαπητὸς στὸ στράτευμα. Κι' ὅταν ἀργότερα ἦρθε διαταγὴ νὰ παραδώσῃ τὴν ἀρχηγία στὸ στρατηγὸ Πελισσιέ, ὑπάκουσε μὲ μιὰ προθυμία πού ἐκίνησε τὸ γενικὸ θαυμασμό.

Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς τότε ἦταν ὁ πρῶτος στρατὸς τοῦ κόσμου καὶ μόνον αὐτὸς ἦταν ἱκανὸς νὰ βγάλῃ πέρα μὲ τέτοια πολιορκία. Ἡ βοήθεια τῶν Ἀγγλων ἦταν πολὺ μικρὴ. Οἱ Ἰταλοὶ ἦρθαν στὸ τέλος τῆς ἐκστρατείας καὶ τέλος οἱ Τούρκοι, πού γι' αὐτοὺς ὁ κόσμος πολεμοῦσε, δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ προσφέρουν τίποτε.

Ὁ τσάρος Νικόλαος πέθανε. Ὁ διάδοχός του, Ἀλέξανδρος ὁ Β', εἶχε δώσει κι' αὐτὸς στὸ στράτευμά του, πού τώρα τὸ διοικοῦσε ὁ πρίγκηπας Τορτσάκωφ, τὸ σύνθημα τοῦ προκατόχου του: πόλεμος καὶ μὲ τὰ δόντια!

Ὁ χειμῶνας πέρασε. Μὲ τὴν ἀνοιξὴ ξαναἦρθε ἡ εὐθυμία πού χαρακτηρίζε τὸν Γάλλο στρατιώτη. Τὸ ὅσ των ζουάδων εἶχε ἰδρύσει ἕνα θεατράκι, ὅπου κάθε βράδυ οἱ στρατιῶτες περνοῦσαν εὐχάριστα. Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν ἐδίσταζαν νὰ ἔρχονται ἀπὸ τὴ Μπαλακλάβα νὰ παρακολουθοῦν παραστάσεις Γαλλικῶν ἔργων καὶ, ἂν καὶ δὲν ἔνοιωθαν γρῦ, χειροκροτοῦσαν κι' αὐτοὶ μὲ ἐνθουσιασμό.

Πολλὲς φορές τὰ ρεφραῖν μιᾶς ὁπερέττας τὰ συνόδευσαν οἱ ρωσσικὲς κανονιές μὲ πολλὴ μεγαλοπρέπεια. Κάποτε μιὰ ὀδίδα εἶχε γκρεμίσει τὴ σκηνή, δίχως ἄλλο δυστύχημα, σὰ νὰ θελε μόνο καὶ μόνο νὰ ματαιώσῃ τὴν παράστασή.

Ἐνα βράδυ τοιχοκολλήθηκε τὸ ἀκόλουθο πρόγραμμα: «Ἐπειδὴ ὁ πρωταγωνιστὴς ἐσκοτώθηκε κι' ἄλλοι ἤθοιοι πληγώθηκαν, εἴμαστε ἀναγκασμένοι ν' ἀλλάξουμε τὸ ἀρχικὸ πρόγραμμα πού εἶχαμε ἀναγγελεῖ. Θὰ παίζουμε μιὰ κωμῶδια».

Εἶχαν κι' οἱ Ρώσοι τίς διασκεδάσεις τους. Ἐνας Ρώσος καλλιτέχνης εἶχε ζωγραφίσει σ' ἕνα μεγάλο πανί ἕναν ζουάδο, πού τὸν εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὸ λαιμὸ ἕνας ἀγριεμένος κοζάκος, κι' εἶχε στήσει τὸ σχέδιό του στὴν κορφὴ ἐνὸς δούρωματος.

Τίς ἡμέρες τῆς ἀνακωχῆς, ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες δὲν ἐδίσταζαν νὰ συναδελφωθοῦν μὲ τοὺς ἀντιπάλους. Οἱ Ρώσοι δοκίμαζαν τὸ γαλλικὸ κοινάκι, οἱ Γάλλοι τὴ βότκα, τὸ ἀγαπημένο ποτὶ τῶν Ρώσων, κι' ὅταν χωρίζονταν, δὲν ἦταν σπάνιο νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς κοζάκους νὰ φεύγουν μὲ γαλλικὸ πηλίνιο καὶ τοὺς κυνηγοὺς μὲ ρωσσικὸ σκούφο.

Ἰστερα, μόλις οἱ σάλπιγγες χτυποῦσαν παύση τῆς ἀνακωχῆς, οἱ σφαί-

ρες ἄρχιζαν πάλι νὰ σφυρίζουν ἀπ' τὰ χαρακώματα στὰ φρούρια κι' ἀπ' τὰ φρούρια στὰ χαρακώματα.

Ἐνα πρωτὶ, μόλις εἶχε πάρει τὸ πυροβολικόν, εἶχε συμφωνηθῇ ἀνακωχή. Ὁ Ἑρρίκος, μαζί μὲ τὸν Πέτρο, διευθύνθηκε στὸ δούρωμα Μαλακῶφ.

Ὁ Καρδινιάκ κοίταξε μ' ἐνδιαφέρον πόσο εἶχε μεγαλώσει καὶ τελειοποιηθῇ τὸ δούρωμα, ὅταν ὁ Πέτρος τὸν ἄγγιξε στὸ χέρι.

—Ὁ Ἰβάν Μοχίλωφ! εἶπε. Νά τος!

Στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ χαντακου, ὁ γέρος ὑπαξιωματικὸς περιμένε τὴ στάση στρατιωτικὴ καὶ μὲ ἕνα νόημα τοῦ ταγματάρχου, πέρασε μιὰ μικρὴ γέφυρα καὶ τὸν πλησίασε.

Σχεδὸν ἀμέσως ἐφάνηκε ὁ συνταγματάρχης Κόρφ μαζί μ' ἕναν πυροβολητή.

Σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῇ τὴν ἐκλήψῃ τοῦ ἐγγόνου τοῦ Φεδὸρ Μοχίλωφ, ὅταν ἔμαθε πῶς εἶχε ἀπέναντί του τὸ γιὸ τοῦ Γάλλου ἐκείνου, πού ἡ ἀληθινή του πατέρα του, τὸ ἱερότερο ἡλδαὶν κειμήλιο γιὰ ἕνα Ρώσο, τοῦ πρόσταζε νὰ τὸν σέβεται σὰν πρόσωπο ἐρῶ.

Γονάτισε μπρὸς σὸν ταγματάρχη, τοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησε μ' εὐλάβεια. Ὁ συνταγματάρχης Κόρφ διερμήνευσε τὰ λόγια του:

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΕΛΗ

Ξέρετε ὅλοι δι, οἱ πέρδικες φωλιάζουν κοπάδια-κοπάδια κοντὰ στὰ ρυάκια, γιὰ νὰ σκηνώνονται στὸ παραμικρὸ σύνθημα κινδύνου καὶ νὰ πετοῦν, σὰ μιὰ φούχτα σπόροι πού τοῦς τινάζει ὁ ὄρμηξ ὁ ζευγάς. Τὸ δικό μας κοπάδι εἶναι μεγάλο καὶ εὐθυμὸ, κι' ἔχει τὴν κατοικία του στὸν κάμπο, στὴν ἄκρη ἐνὸς μεγάλου δάσους, σὲ μιὰ θέσῃ τοῦνα καὶ καλὰ προφυλαγμένη κι' ἔχει πολλὴ καὶ πρόχειρη τροφή. Γι' αὐτό, ἀπὸ τότε ποῦμαθα νὰ τρέχω, πορτασμένος, μ' ὁμορφα φτερά, ἐδρίσκα τὴ ζωὴ γεμάτῃ εὐτυχία. Ὡστόσο ἕνα πράγμα μ' ἀνησυχοῦσε: Ἡ ἀρχὴ τοῦ κυνηγίου, γιὰ τὴν ὁποία οἱ μητέρες μᾶς ἄρχιζαν νὰ μιλοῦν σιγὰ μετὰξὺ τους. Ἐνας παλιὸς τοῦ κοπαδιοῦ μᾶς μὸλεγε συχνά:

—Μὴ φοβάσαι, Κοκκινέλη, —μὲ λὲν Κοκκινέλη ἐπειδὴ ἔχω μύτη καὶ πόδια κατὰκόκκινα. —Θὰ σὲ πάρω μαζί μου τὴν ἡμέρα κελίη κι' εἰμαι βέβαιος πῶς θὰ θά πάθῃς τίποτα.

Εἰν' ἕνας γέρος περδίκης, εὐκίνητος ἀκόμη καὶ πονηρός, ἂν κι' ἔχει δῶ καὶ κεῖ μερικά ἄσπρα φτερά. Νέος ἀκόμη, δέχτηκ' ἕνα σκάγι στὴ φτερούγα κι' αὐτὸ τὸν ἔκαμε λιγάκι βαρὺ. Γιατὸ πρὶν πετάξῃ, προσέχει περισσό-

τερο ἀπ' τ' ἄλλα πουλιά. Πολλὲς φορές μ' ἔπερνε μαζί του ὡς τὴν εἰσοδὸ τοῦ δάσους. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνα μικρὸ σπιτάκι, χωμένο μέσα στὶς καστανιές, δουδὸ σὰν ἀκατοίκητη φωλιά καὶ κατὰκλειστο.

—Κοίταξε καλὰ αὐτὸ τὸ σπιτάκι, μικρέ, μὸλεγε ὁ γέρος. Ὅταν θὰ δῇς νὰ βγαίνῃ καπνὸς ἀπ' τὴ στέγη του, τὰ παράθυρ' ἀνοιχτά, τότε νὰ ξέρῃς πῶς ἀρχίζουν τὰ βάσανά μας.

Κι' ἐγὼ ἐμπιστευόμουν σ' αὐτόν, γιὰτὶ ἤξερα δι, δὲν θάδλεπε γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ἀρχὴ κυνηγίου.

Τ' ἄλλο πρωτὶ, τὰ χαράμματα, ἀκουσα νὰ μὲ φωνάζουν σιγὰ-σιγὰ:

—Κοκκινέλη, Κοκκινέλη!

Ἦταν ὁ γέρος φίλος μου. Τὰ μάτια του εἶχαν ἀσυνείθιστη ἔκφραση.

—Ἐλα γρήγορα καὶ κάνε δι,τι καὶ γώ, μὸς εἶπε.

Τὸν ἀκολούθησα, μισοκοιμισμένος ἀκόμα, κυλῶντας πᾶνω στοὺς σβώλους, χωρὶς νὰ πετῶ, σχεδὸν χωρὶς καὶ νὰ πηδῶ, σὰν ἕνα ποντίκι. Πηγαίναμε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Περνώντας, εἶδα καπνὸ νάνεβαλιν ἀπ' τὸ μικρὸ σπιτάκι, φῶς στὰ παράθυρα καὶ μπρὸς στὴν ὀλάνοιχτη πόρτα κυνηγοὺς ἀρματωμένους, καὶ σκύλους πού ἀνυπομονοῦσαν. Καθὼς περνούσαμε, ἕνας κυνηγὸς φώναξε:

—Ἀς πᾶμε στὸν κάμπο τὸ πρωτὶ, καὶ τ' ἀπόγεμα στὸ δάσος.

Τότε κατάλαβα γιὰτὶ ὁ σύντροφός μας μᾶς ἔπαιρνε στὸ δάσος. Ὅμως εἶχα δυνατό καρδιοχτύπι, ἰδίως ὅταν συλλογίζομαι τοὺς φίλους μου πού θὰ κινδύνευαν.

Ξαφνικά, τὴ στιγμὴ πού φθάναμε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, οἱ σκύλοι ὄρμησαν πίσω μας.

—Σκύψε, σκύψε! μὸπε ὁ γέρος, χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἔδεκα βήματα μακρὰ, ἕνα ὀρτύκι ἀφῆσ' ἕνα ξεφωνητὸ καὶ ἀνοῖξε τρομαγμένο τὰ μεγάλα φτερά του. Ἀκουσα ἕνα τρομερὸ θόρυβο καὶ μᾶς περικύκλωσ' ἕνα σύννεφο λευκὸ καὶ ζεστό, μὲ μιὰ παράξενη ὁσμὴ. Εἶχα τέτοιο φόβο, πού δὲ μπορούσα πιά νὰ τρέξω. Εὐτυχῶς μπήκαμε στὸ δάσος. Ὁ σύντροφός μου μαζεύτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ βελανιδιά, ἐνῶ στάθηκα σιμὰ του καὶ μείναμ' ἐκεῖ κρυμμένοι, κρυφοκοιτάζοντας ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ φύλλα.

Στὸν κάμπο, σωστὸ τουφεκίδι. Σὲ κάθε τουφεκίᾷ ἐκλείνα τὰ μάτια ἀπ' τὸ φόβο. Ἰστερα, μόλις τὰ ξανάνοιγα, ἔδλεπα στὸ μεγάλο καὶ γυμνὸ κάμπο, νὰ τρέχουν οἱ σκύλοι, νὰ μυρίζονται τοὺς θάμνους καὶ τὰ βούρλα, νὰ στριφογυρίζουν σὰν τρελλοί. Πίσω τους οἱ κυνηγοὶ φώναζαν καὶ βλαστημοῦσαν. Τὰ τουφέκια ἔλαμπαν στὸν ἥλιο. Σὲ μιὰ στιγμὴ, μέσα σ' ἕνα λευκὸ συνε-

φάκι καπνοῦ, νόμισα πῶς εἶδα, —ἂν καὶ κανένα δέντρο δὲν ἦταν τριγύρω, —νὰ πέφτουν σκορπιστὰ ἕνα μᾶτσο φύλλα. Μὰ ὁ γέρος σύντροφός μου μὸς εἶπε πῶς ἦταν πούπουλα. Καὶ πραγματικῶς, ἐκατὸ βήματα μπροστὰ μας, μιὰ δέροχη γκρίζα πέρδικα ἔπεφτε μὲ αἰμόφυρτο κεφάλι.

Ὅταν ὁ ἥλιος ψήλωσε πολὺ κι' ἄρχισε νὰ καίῃ, τὸ τουφεκίδι σταμάτησε. Οἱ κυνηγοὶ γύριζαν στὸ σπιτάκι ὅπου ἔτριξε μιὰ φωτιά ἀπὸ κλαδιὰ καὶ κληματοδέργες. Συνομιλοῦσαν μὲ τὸ τουφεκί στὸν ὦμο, φιλονεικοῦσαν ποῖος σημάδεψε καλύτερα, ἐνῶ οἱ σκύλοι πηγαίνοντο ἀπὸ πρῶα, κατὰκοποι, μὲ τίς γλώσσες ἔξω κορεμασμένες..

—Τώρα θὰ φάνε, μὸς εἶπε ὁ σύντροφός μου. Πρέπει καὶ μεῖς νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο.

Μπήκαμε σ' ἕνα χωράφι σπαρμένο καλαμπόκι, κοντὰ στὸ δάσος, ὅπου τὰ πάντα βλάστειναν κι' ἀνθίζαν. Ὁρατοὶ φασιανοὶ μὲ ξανθοκόκκινο πτέρωμα βράμφιζαν τοὺς σπόρους, χαμηλώνοντας τὰ κόκκινα λοφία τους γιὰ νὰ μὴ φαίνονται. Ἀ! δὲν ἦταν ἀκατάδεχτοι ὅπως ἄλλοτε. Τρώγοντας ὀλοένα, μᾶς ρώτησαν μήπως ξέραμε ἂν εἶχε σκοτωθῇ κανεὶς δικὸς τους. Ἐν τῷ μετὰξὺ οἱ κυνηγοὶ, πού στὴν ἀρχὴ ἔτρωγαν ἥσυχα, τῶρ' ἄρχιζαν νὰ θορυβοῦν. Τοὺς ἀκούγαμε νὰ χτυπᾶν τὰ ποτήρια τους καὶ νὰ νοῖγον μπουτίλιες. Ὁ σύντροφός μου ἔκρινε δι,τι ἦταν καιρὸς νὰ γυρίσουμε στὸ καταφύγιό μας.

Τὴν ὥρ' αὕτῃ θάλεγε κανεὶς πῶς τὸ δάσος κοιμόταν. Τὸ μικρὸ τέλμα, ὅπου ἔρχονται καὶ πίνουν τὰ ἀγριοκάτσικα, δὲν ἀναταράσσεται τώρα ἀπὸ καμμιὰ γλώσσα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Ἡλιοβασιλεμα, παιδιὰ!.. πέφτει χλωμὸ τὸ δελφί. Ὅλοι, μὲ πρόσχαρη καρδιά, ἄς πᾶμε πρὸς τὴν ἀμμουδιά. Μὲ τὸν ἀνθὸ κάθε χερσῆς, τὸ γέλιο μας, [στὰ χεῖλη...

Πᾶμε νὰ παίξουμε τρελλά, παιδιὰ, στὸν ἄμμο, τώρα. Τὸ κύμα, ἀκούτε! μᾶς μιλά καὶ τρελλοπαλινδρά πολλά μᾶς προσκαλεῖ νὰ παίξουμε, σιμὰ του δλη [τὴν ὥρα.

Οἱ τράτες στὴν ἀκρογιαλιά σὲ λίγο θὲ ν' ἀράξουν· κι' οἱ τραταδόροι τὴ δουλειά θ' ἀρχίσουν μέσ' στὴ σιγαλιά. Τῆς νύχτας, μέσ' στὸ πέλαγος, τὰ δίχτυα [νὰ πετάξουν.

Σὲ λίγο, ὁ ἥλιος — τί χαρά! — στὸ κύμα θὰ βουτήξει. Θὰ χορματίσει τὰ νερά, μὲ χρώματα φανταχτερά. Τὴ θάλασσα, σ' ἀμμονικὸ φόντο, θὰ μᾶς τῇ [δεῖξει...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΑΛΗΝΗ

*Αγαπητοί μου.

ΧΩ μιά φίλη που την αγαπώ πολύ και μου φαίνεται πως το άξιζει. Διαπλάσσοι από μικρή, την γνώρισα όταν ήλθε εδώ να σπουδάσει Φιλολογία. Από τότε έλαβα χίλιες αφορμές να εκτιμήσω τα

σπάνια προτερήματα του νοῦ και της καρδιάς της. Σήμερα είναι μιά μεγάλη κοπέλλα και ζή στην πατρίδα της, όπου έχει μιά μεγάλη θέση και μιά μεγάλη δράση. Όπως το άξιζε, έγινε και πασίγνωστη και κοσμαγάπητη. Δεν ξέχασε όμως τους φίλους που είχαμε τότε στην Αθήνα. Προπάντων, —κολακεύομαι να το πιστεύω,— «τόν αγαπητό της κ. Φαίδωνα». Και συχνά μου γράφει μεγάλα—μὰ καί τι όράτα! —γράμματα, όπου μου εκθέτει τη ζωή της, τα συμβάντα της, τις έντυπώσεις της και τις κρίσεις της για το κάθε τι.

Εγώ πάλι, μ' όλες μου τις ασχολίες, βρίσκω πάντα καιρό, τότε άργα και τότε γρήγορα, να της άπαντώ. Έτσι, χρόνια τώρα, κρατούμε μιά φιλική και φιλολογική αλληλογραφία, που ευχαριστεί κι' όφελει και τους δυό μας. Στοχάζομαι μάλιστα πως θα μπορούσε, αν δημοσιευόταν, να ευχαριστήσει και να όφελήσει κι' άλλους. Γιατί τα γράμματα της φίλης μου είναι άληθινά λογοτεχνήματα, κι' είναι ακόμα άληθινές κριτικές για τα έργα που διαδίδουμε, κι' ακόμα γιατί αποκαλύπτουν την όρατα ψυχή, τη δυνατή διανοητικότητα και το σπάνιο χαράκτιρα αυτής της κοπέλλας.

Δυστυχώς αυτό δεν γίνεται! Δεν μπορώ να δημοσιεύω γράμματα που τα γράφουν για να τα διαβάσω μόνο εγώ. Είναι προσωπικά, έμπιστευτικά, και πολλές φορές λένε πράγματα που ή δημοσίευσή τους θα μάς έδινε ίσως ένοχλήσεις, από άλλα πρόσωπα που αναφέρονται σ' αυτά. Θα πητε: «κρίσεις φιλολογικές, δεν πειράζει». Να! μὰ άλλο είναι όταν έμπιστεύεται κανείς μιά κρίση του για πρόσωπο ή έργο σ' ένα φίλο του κι' άλλο όταν τη γράφει, ξέροντας πως θα δημοσιευθί. Προσέχει τότε να τα πη με τρόπο που να μη θίγγω πολύ. Γι' αυτό πάντα δυσχεραίνω, όταν έγραφα ένα ιδιαίτερο φιλολογικό γράμμα σε κάποιον κι' άξαφνα το είδα δημοσιευμένο φαρδιά-πλατιά, σ' ένα περιοδικό ή σε μιά εφημερίδα,

όπως μου συνέβη τώρα τελευταία.

Αυτός ο κύριος έπρεπε πρώτα να με ρωτήσει, να ζητήσει την άδειά μου. Κι' εγώ λαβαίνω συχνά γράμματα προσωπικά, με πολύ γνωστές υπογραφές, που θάθελα να δημοσιευθούν, γιατί θα μώφελοσαν σε μιά φιλολογική ύπόθεση, σε μιά συζήτηση. Δεν το κάνω όμως. Κι' αν τόκαμα κάποτε, έζητησα πρώτα την άδεια. Αυτό είναι το σωστό. Και πρέπει να το ξέρετε από τώρα: Ένα γράμμα που λαβαίνετε, και μάλιστα με κρίσεις γι' άλλους, δεν έχετε το δικαίωμα να το δημοσιεύετε, να το μεταχειρισθίτε, παρά ή με την άδεια ή μετά το θάνατο εκείνου που σας τόστειλε.

Αλλά γιατί τάχα θυμήθηκα να σας πω σήμερα για την αλληλογραφία με τη φίλη μου εκείνη και να σας δώσω, έξ' αφορμής, αυτό το μάθημα; Πρέπει να σας το πω: Ό,τι είχα καθίσει να σας γράψω. Το θέμα μου θάταν ή έξοχή, ή έξοχική ζωή που κάνετε οι περισσότεροι τώρα το καλοκαίρι στο ακροθαλάσσι, στον κάμπο ή στο βουνό. Κι' άξαφνα μου ρηχέτ' ένα γράμμα από τη φίλη μου. Το άνοιγω, άρχίζω να το διαδίδω και τί να ιδώ;... Ίσα ίσα μου έγραφε κι' αυτή για τη ζωή της στην έξοχή, στη «Γαλήνη» της!

Α, τί όράτα, τί δροσερή και τί επίκαιρη σελίδα! Αμέσως μου ήλθε να την αντιγράψω, να σας τη δώσω να την απολαύσετε. Μά είχα το δικαίωμα; Αὐτή ή άμνηχανία κι' αυτό το περιστατικό μου έδωσε αφορμή να θυμηθώ και να σκεφθώ όλα όσα σας έγραφα παραπάνω. Έφθασα όμως στο συμπέρασμα πως τη σελίδα αυτή μπορώ εξαίρετα να σας την αντιγράψω. Δεν έχει τίποτα το προσωπικό, το ιδιαίτερο. Κι' ακόμα δεν θα σας πω ούτε τόνομα εκείνης που την έγραφε, όχι για τίποτ' άλλο τώρα, αλλά για να μη θίξω την άληθινά εύθικτη μετριοφροσύνη της. Λοιπόν ιδού:

«Γαλήνη, Κυριακή, 'Ιουλίου (;)»

«Αγαπητέ μου κ. Φαίδον,

«Τό ότι σας γράφω με μολύδι μου τό συγχωρεί ο τόπος και ο τρόπος: Είμαι καθισμένη στη γη και γράφω άπάνω στο γόνατό μου, σηκώνοντας το χαρτί στο «Στέφανο» του κ. Μενάρδου.

«Δεν ξέρω πόσες του μηνός είναι σήμερα, ούτε τί ώρα ξέρω μονάχα πως είναι Κυριακή κι' αυτό άπ' τό ότι οι έργάτες της «Γαλήνης» δεν ήρθαν σήμερα στο χτήμα κι' άκουσα και την καμπάνα του χωριού... Είναι ώρα να λησμονή για λίγο τις ώρες και τις ημέρες ο άνθρωπος που δλο το χρόνο τις λογαριάζει πάρα πολύ και που ή ζωή του κι' ή δουλειά του είναι έτσι χωρισμένη: δκτώ ως έννέα, έννέα ως δέκα κτλ...

«Είναι ήλιος κι' ή γη βγάξει με ζέστη που τα τζιτζίκια ξεκουφάνουν. Μόνο ή θάλασσα φέρνει ένα δροσερό άεράκι, μαζύ με τα γλυκά κυματάκια της και φιλεί μ' αυτά τις άνθισμένες μυρτιές και τους σκόνους, που καταβαίνουν ως τη ρίζα του ύψώματος από τόποτο σας γράφω...

«Ε, μου φαίνεται πως όσα κι' αν σας έγραφα εγώ, δεν θα κατόρθωνα να σας δώσω την έντύπωση που σας δίνει αυτή ή εικόνα! Είναι τόσο ύποδμητική! Μεταφέρει διαμιάς στη «Γαλήνη» μιάς παραθαλάσσιας έξοχής,—στην ευτυχία όπου ξεχνά κανείς τις ημέρες και τις ώρες,—κι' εκείνους που ζού άκόμη στην πόλη και χωρίζουν τη ζωή τους σε ώρισμένα κομματάκια, από όκτω ως έννέα, από έννέα ως δέκα και καθεξής... Κι' επιτέλους τι θα σας έλεγα εγώ, άπ' τό γραφέ μου, με την πέννα, για μιά έξοχή; Με δυό λόγια μάς τα είπε όλα εκείνη που έγραφε με μολύδι, στο γόνατο, καθισμένη χάμω στη γη...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΝ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ. (Συνέχεια)

—Μά έσύ, κόρη μου, είσαι άγγελος φώναζε ή γυναίκα συγκινημένη. Νάξερεις πόσον καιρό έχουμε να βάλουμε στο στόμα μας κρέας!

—Έχω και κάτι να σου πω, κύρ Καρά, είπε ή Άνθούλα στο λατόμο.

Κι' έκάθησε σά να έσκόπευε να μιλήσει πολύ.

—Θά σάρεσε να βρής ένα χτημάτι, να κάθεται με την οικογένειά σου στο σπιτάκι και να καλλιεργήσ τα χωράφια;

—Άκους εκεί! φώναξε ο Καράς. Μά ποιός μάς νοικιάζει έμάς σπιτί και χωράφια; Με τί ναγοράσουμε βόδι κι' αλέτρι; Είμαστε φτωχοί και κανείς δεν μάς μπιστεύεται.

—Μ' αν βρισκόταν κανείς να σ' έμπιστευτή και να σε βοηθήσει και λίγο να καλλιεργήσης τό χτήμα, τί θάλεγες;

—Ε, τί θάλεγα;... Και ποιός στραβός δε θέλει τό φώς του; Μά γικι με ρωτάς; Έτσι, για να γίνω κουδέντα, ή με κανένα σκοπό;

—Κύρ-Καρά, έρχομαι από μέρος του πατέρα μου, να σου προτείνω νάρθης στο χτηματάκι που άγοράσαμε από την κυρά-Μάρθα. Δεν είναι μεγάλο, μά μπορείς να δουλέψης κι' άλλος με τό μεροκάματο.

—Ό! φώναξε ή Καρίνα. Ό Θεός να σας πολυχρονόη! Αυτό τό χτηματάκι τόχω στην καρδιά μου. Κάθε

φορά που περνώ, λέω μέσα μου: «Νά, αυτό θα μάς έφτανε!» Μά πως θάγο-ράσουμε τα χρειαζόμενα; Έμεις δεν έχουμε λεφτό!

—Θά προσπαθήσουμε να σας οικονομήσουμε, κυρά-Καρίνα. Κι' ως το Άγίου Γεωργίου που μάς έρχεται, έχει ο Θεός.

Κι' ή Άνθούλα, αφού έπαιξε και με τα παιδιά, έφυγε. Δεν πήγε όμως ίσια στο σπιτί της, παρά στη βίλλα. Αφότου σηκώθηκε, δεν είχε ιδή την κυρά-Δεμάρανα. Την άγκάλιασε και την έφίλησε με μεγάλη συγκίνηση. Τα μάτια της Άνθούλας μιλούσαν καλύτερ' από τό στόμα της και τόσο καταλάβαινε τη γλώσσα της ή μητέρα του Γιάννη, ώστε πριν της πη λέξη ή Άνθούλα, της αποκρίθηκε στη σκέψη της λέγοντας:

—Ναι, κόρη μου, ξέρω πόσο μάς αγαπάς!

Αλλά ή Άνθούλα λυπόταν τώρα στο αγαπημένο της εκείνο σπιτί όπου δεν έδλεπε πιά τό φίλο της. Στη θέση του ήταν ο ξάδελφός του, ο Θωμάς. Αλλά τι διαφορά από τόν ένα στον άλλον! Ο Θωμάς αυτός ήταν ένα παιδί κοιμισμένο που δεν έκανε άλλα παρά να τρώη άπ' τό πρωί ως τό βράδυ. Μόλις κουνήθηκε άπ' τόν τόπο του για να πη μιά καλημέρα της Άνθούλας.

Η καλή κόρη είπε τότε στην κυρά-Δεμάρανα τα σχέδια που είχε για την οικογένεια του Καρά. Κι' έπρόσθεσε πως αν καθέννας έδινε κάτι τι, θά μπορούσαν να μαζέψουν όσα λεπτά χρειαζόνταν για μιά άγελάδα.

—Και βέβαια, κόρη μου. Εγώ μετά χαράς να πω του Δεμάρα να δώση πενήντα φράγκα.

Η Άνθούλα καταχάρηκε. Αφού θάδινε ο Δεμάρας, κι' ή κυρία Λάντη βέβαια θάδινε, κι' ο γέρο-Άλάρτης κι' ελοι.

Πραγματικώς, ύστερ' από δυό μήνες,

ή κυρία Λάντη γύρισε άπ' τό Παρίσι στο έξοχικό της σπιτί. Κι' έμεινε έκπληκτη άμα είδε πόσο είχε αλλάξει ή προστατευομένη της.

—Πώς μεγάλωσε, κόρη μου! της είπε. Με την άρρώστεια άδυνατίσες λίγο μά πέταξες άνάστημ. Ήμουν πολύ άνήσυχη για σένα και χάρηκα πολύ όταν έμαθα πως έγινες καλά. Άλήθεια, είπα να σου φέρω ύφασμα για ένα φουστάνι, μά δεν ήξερα πως θά τόθελες ή μήπως θά προτιμούσες κάτι άλλο.

—Άλήθεια, είπε κοκκινίζοντας ή Άνθούλα: κάτι άλλο θά προτιμούσα, μά δεν τολμώ...

—Λέγε! αφού σε ρωτώ εγώ;

—Ήθελα να βρω χρήματα για μιά άγελάδα.

—Πώς; σας φόρησε ή Κοκκίνω;

—Όχι, όχι! τα χρήματα δεν τα ζητώ για μένα... Αλλά για κάτι φτωχούς, δυστυχισμένους, όπως ήμαστε και μεις άλλοτε, πριν ή κυρία μάς βγάλη από τη φτώχεια και τη δυστυχία...

Κι' ή Άνθούλα διηγήθηκε την ιστορία της οικογένειας Καρά, την άποψη της του πατέρα της να της παραχωρήσουν τό σπιτάκι με τα χωράφια για καλλιέργεια και τη συνδρομή της κυρά-Δεμάρανας, που έδινε πενήντα φράγκα.

—Καλά, είπ' εϋθύς ή κυρία Λάντη: κι' εγώ δίνω τό υπόλοιπο. Σ' έτι καλόνες κάνεις, Άνθούλα, να ξέρης πως τό μισό θά τό δίνω πάντα εγώ.

—Ό, κυρία, πολλά δίνετε, πάρα πολλά! Κι' ο κύρ-Άλάρτης, μου είπε, ήθελε να δώση σαράντα φράγκα.

—Ο Άλάρτης άς τούς άγοράση τό αλέτρι. Έτσι δεν θά τούς λείπη τίποτα. Την Κυριακή πήγαμε να δώσης αυτές τις καλές ειδήσεις στους προστατευομένους σου.

Είχε «προστατευομένους» τώρα κι' ή Άνθούλα! Είχ' έρθη ή σειρά της

να πηγαίνη κι' αυτή στα φτωχόσπιτα και να φέρνη, όπως άλλοτε ή κυρία Λάντη στο δικό της, την ευτυχία.

Τις διακοπές γύρισε κι' ο Πάτροκλος στο μέγαρο. Κι' αυτός επίσης είχε ψηλώσει πολύ, γιατί έκλεινε τώρα τα δεκαεπτά. Στο πρόσωπο, έμοιαζε λίγο της μητέρας του, αλλά όσο γλυκά και συμπαθητικά ήταν τα μάτια της κυρίας Λάντη, τόσο σκληρά κι' άποκρουστικά ήταν του γιού της. Ώ, καμιά έμπιστοσύνη δεν γεννούσαν!

Μιά μέρα, στο δάσος, ή Άνθούλα άπάντησε τόν Πάτροκλο. Ο μικρός κύριος είχε μαζί του και τους έξη σκύλους που άμα είδαν την Άνθούλα, έτρεξαν κοντά της, και της φιλούσαν τα χέρια και πηδούσαν ως τό λαιμό της για να τη γλείφουν.

—Α, σύ 'σαι, Άνθούλα; Δεν σε γνώρισα. Δεν είσαι πιά κοριτσάκι. Μεγάλωσες κι' άσπρισες. Τώρα μοιάζεις σάν άρχοντοπούλα.

—Ήμουν πολύ άρρωστη, κύριε Πάτροκλε.

—Μπάρ; Εγώ ένόμιζα πως οι χωριότες δεν άρρωσταίνουν.

Και με τόν εύγενικό αυτό λόγο, τό άρχοντόπουλο της γύρισε την πλάτη.

Μι' άλλη μέρα, ή κυρία Λάντη θέλησε να έπισκεφθί τό μεγάλο κτηνοτροφείο του κ. Δεβίνη καθώς και τους σταύλους και τό χοιροτροφείο του Δελαμούτου.

Τα δυό αυτά χτήματα συνόρευαν. Η κυρία πρόσταξε να ζέψουν τό άνοιχτό άμάξι, είπε στον Φραντή να καθίση κοντά στον άμαξά, γιατί ήθελε να τόν συμβουλευθί για κάποια ζώα που έσκόπευε ναγοράση, και πήρε μαζί της και την Άνθούλα.

—Θά μάθης τό γιατί, της είπε.

Μά κι' ο Πάτροκλος θέλησε να συν-οδεύση τη μητέρα του.

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟΤΑΤΟ ΦΥΤΟ

Ο Έξερειννής: —Μπάρ! μπάρ! τί βλέπω; Έχει και Tigeaurum plantus αυτό τό ποτάμι;... Α, μά δεν

πρέπει να χάσω την ευκαιρία! Είναι φυτό σπανιότατο! Άς τό κόψουμε... Ένα... δύο... τρία!...

Ο Ρινόκερος: —Αί, ταυτόκι μου! Μά, κύριε!... Ο-λέτε λοιπόν να σας τραβήξω κι' εγώ ταυτό;

ναί, θά ευχαριστηθῶ κι' ἐγὼ ἂν μοῦ γράφης συχνά.) **Ἀπολλώνιον** (χαίρω γιὰ τὴν ἔσθ' ὑπὸ τοῦ Συλλόγου) σὴν πρώτη σου ἐρώτηση ναί γιὰ τὴν ἄλλη ἰδέα παραπάνω.) **Χαρτομάστιγ** (ἡ εἰς τὴν ἐγκρίσιν στο προηγούμενο) καὶ τώρα ἐμπρός.) **Θέμιν Γ. Ἀνδριανοπούλου** (σὲ συγχάρω γιὰ τὸ ἀπολυτήριο) ἀλλὰ ποιά ἐπιστήμη νὰ κολουθήγῃς δὲν μπορῶ βέβαια νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ· ἐσὺ ξέρεις ποιά σ' ἀρέσει καλύτερα.) **Κόμητ** τῶν **Κυκλάδων** (ἂν ἐδίδαξες τὸν Ὀδηγό, δὲν θάχανες τὸν κόπο καὶ τὰ ἐξόδα νὰ μοῦ στειλῇς αὐτὸ τὸ **Διηνύμα**.) **Μεγάλην Ἑλλάδα** (ἡ κόρη τοῦ κ. Θ. Κακριῆ, ποῦ εἶναι συνδρομητήριά μου, εἶδε πῶς θέλεις τὸν Πανηγυρικό καὶ σοῦ τὸν στέλναι.) **Σοφὸν** (τὸ γράφημό σου δὲν εἶναι βέβαια καλλιγραφικό γι' αὐτὸ τὸ λένε **ἄσχημο** στο σπίτι) εἶναι ὅμως καθαρό κι' εὐανίσγνωστο καὶ μένα μοῦ φτάνει.) **Ἀγγήν** (ἔστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις.) **Ἀθηνᾶν Α. Βιτσικου-νάκη** (χαίρω πλὺ χαιρετισμοῦ· σὴν μαμμά σου, τὴν παλιά μου καλὴ φίλη) γράφει μὲν τώρα πού ἔκαμας τὴν καλὴ ἀρχή.) **Ἀμάραντον Κρίνον, Ποιμένην Ψυχὴν, Κόμμητ Φοίνικα** κτλ. κτλ.

Μελιθόδαντην, Ἀκανίαν, Γ. Κρίστον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) **Ἀσπρον Δέοντα, Πίστις-Πατρίς, Τζαίνυ Παπαρουνᾶν, Πην. Κακρ., Φασκαμιάν** (ἔστειλα.)

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουλίου, θάπαντήσω στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 26 Σεπτεμβρίου.]

490. Δεξιόγλωσσος

Ἀπόστολος εἶναι τὸ πρῶτο μου,
Ἐνας διασκευτικὸς δευτέρου μου,
Καποιο ἀριθμητικὸ τὸ τρίτο μου
Κι' ἀρχαῖος ποιητὴ· τὸ σύνολό μου.

Γνωστὸ Χαμόγελο

491. Στοιχειώδης

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου μεγάλην,
Ἄν τῆς λείψῃ τὸ κεφάλι,
Πιὸ μικρὴ κάνει μιν ἄλλη.

Πανόσχος Ὀδυσσεύς

492. Μεταγραμματισμός

Ἀρχαῖος στρατηγός
Ἀλλάζει τὸ κεφάλι
Καὶ κορυφαῖος εὐθύς
Ἀπόστολος προβάλλει.

Γεώργιος Α. Παυλίδης

493. Ἀναγραμματισμός

Ἀπὸ μένα βγαίνει ἀτάτι,
Μ' ἂν μὲ ἀναγραμματίσης,
Ἐνας σκύλος θά φωνάξῃ
Καὶ χωρὶς νὰ τὸν πατήσης.

Ἄννα Στ. Βεϊνόγλου

494. Τρίγωνον

**** = Ἀσιατικὴ χώρα
**** = Κράτος εὐρωπαϊκόν.
**** = Ἡπειρος
**** = Κανόν
** = Ἀνθή
* = Φωνήεν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια

Ἐνθουσιώδης Ἑλλην

495-499. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-

ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Θῆρα, Πάρος, Βίτων, Πόρος,
τρόπος.

Λαμπρός Ἀσπὴρ

500. Ἐπιγραφή

Σ Υ Λ
Ο Η Λ
Λ Α Τ
Ε Α Α
Π Γ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Εὐάγγ. Χ. Τεζόπουλος

501. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθῶν ἀντιθετὰ τῶν κάτω-
θι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ρ-
χικά τῶν νάποτελοῦν θηρίον:
Διασκευαστικὸς, ὕψαινον, μακά-
ριος, παχὺς, σιωπῶ, μονάς, ἀπα-
θής, ἀλλοδαπός.

Φάνυ,

502. Φωνηεντόλιπον

στ—ξν—φ—μ—βς—λτ
Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου

503. Γρίφος

Ἄρης τί; Ὀδὴ, Κέως
Ἄρης τί; Μαρία Ε. Ταβλᾶ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

504. Enigme

Je suis le bout de l'an,
Je suis le cou des ondes,
Le pied de tout volcan
Et aussi le centre du monde.

Φώτης Δεβάντης

505. Sans Voyelles

*—chq s—sn—nd—st—b
Ἐάνθιππος

Δ Υ Σ Θ Ξ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 20

268. Γαλαξειδί (γάλα, ξυδί).—
269. Ἀθῶς· Ἀθῶς.—270. Λάρος
Χάρος· βάρος· γάρος· Πάρος· φά-
ρος.

271. Μ ΜΕΝ ΣΤΟΜΕ-
ΜΑΓΟΣ ΝΗΣ (Ρῆ)
ΜΕΓΑΡΟΝ υἱος, Ἰσρος,
ΝΟΡΙΣ Σόρος, Τέ-
ΣΟΣ μενος, Ὀμη-
Ν ρος, μονά.

ἔτος, Νότος, Ἡραῖον.—273. Ὁ
σηκός, ἡ συκὴ, τὸ σύκον.—274.
Τέσσαρα—Σάρα = τέ + (νέφος
—φῶς =) ναί + (δόσις—εἰς =)
δός = ΤΕΝΕΔΟΣ.—275. ΜΑΔΡΙ-
ΤΗ (Μαῖος, Ἀαῖς, Μήδεια,
Ὀμηρος, Τροψιχόρη, ἈσραράΤ,
ΔωζάνΗ.)—276. Μέγα ἡ μετά-
ροια! (μέγας ἡ, με τὰ ν. ἄ.)—
277. Pleurs-Fleurs.—278—282
Par la lettre S: sœur, saison,
rose, masque, salon.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας,
ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυῖας
Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΔ'—978)
Ἀλληλογραφ. μὲ δῶλους καὶ ὕλας.
Γράψατε: Νόνταν Γιαννακόν, Θή-
βας.

(ΚΔ'—979)
ΜΑΓΓΕΛΑΝΕ, ἡ βραδυτὴ σου μοῦ ἐμ-
βάλλει ὕπνους. Ἔχω τί ἐμσο-
λάβης σὲ δυὸ μῆνας;—ΣΕΡΛΟΚ-ΧΟΛΜΣ

(ΚΔ'—980)
ΞΟΡΟΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Χορεύον ζεύγος: Δεσποινὶς «Συναδέλ-
φωσι» καὶ κύριος «Τιτάν». Τρελλὴ
Χορευτρία: Ἀστεργιάδου, Πεταχτὴ
Μικρούλια: Χρυσούδη, Φλόξ: Κωνσταν-
τινίδου, Βασιλὰ τοῦ Νεῦλου: Ἀθανα-
σιάδου, Βασιλὰ: Σαμαρίνης, Ρά:
Μεταξά, Νυκτολούδο: Πετρίδου,
Βατοκουριά: Ἰερωνυμίδου, Ἀνθόδωδο:
Οἰκονομίδου, Δαυὶδ: Δελ-βάντος, Δω-
δωνάτος: Γεωργιάδης, Σοφός: Κων-
σταντινίδης, Θυμάρη: Μεταξάς.—ΛΙΝΑ

(ΚΔ' 981)
ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ,
ἀλληλογραφεῖται;
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(ΚΔ'—982)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΔΥΣΣΕΥΣ»,
Ποιητικὸν Προσέσμα μὲχρι 31 Ἀβ-
γούστου, συμμετοχὴ 50λεπτ. Βραβεῖα
δύο. Δοσις: (ΚΔ'—982),

(ΚΔ'—983)
Στὸν ἀγαπημένον μου ἐξάδελφο Νίκο
Μπουλουκούρα, ἀριστεύσαντα στὶς
ἐξετάσεις σου, στέλνω θεμελὶ συγχαιρη-
τήρια. Γιάννης Κυριαζῆς

(ΚΔ'—984)
Ὑλλογε «Τιτάν», νὰ περιμένωμεν τὴν
Σ ἀποτελέσματα τοῦ (ΚΔ'—981) δια-
γωνισμοῦ πόσους μῆνας ἀκόμη;!!—Βάαλ

(ΚΔ'—985)
Διαγωνισμὸς καρτῶν (ἀγράφων) καὶ
πεζῶν. Συμμετοχὴ δραχ. ἡ προθε-
σμία τέλη Ἀυγούστου. Ἄνευ ἀναλόγου
γυμναστικῆς ἀπορρίπτονται. Τὰ καλ-
λύτερα πεζὰ θά δημοσιευθοῦν στο
«Μυνηκίτο». Βραβεῖα 3 βιβλία. Δοσις:
Α. Κανάκη, Νευροκοπιον 9 Θεολογικῇ.
ΤΟΥΚΗΙΔΑ ΛΑ

(ΚΔ'—986)
ΘΡΑΚΙΚΟΣ «ΦΥΛΟΣ»,
ἰεὺθνοῖς μας ἀλλάσσει: Γεώργιον
Φιμερέλιν, Ἀλεξανδρουπόλιν.

(ΚΔ'—987)
ΤΣΙΝ-ΤΣΙΝ.—Ὅλα τὰ Διαπλάσσοῦλα
ἄς δεχθοῦν ἕνα χαιρετισμὸν ἀπὸ
τῇ Γιαπανεζούλα: ΠΙΟΙ-ΓΙΟΥ

(ΚΔ'—988)
Μάγισσα, ναί μὰ... ὅχι ἐν πεποιθί-
σει. Ἀνταλλάσσομε Μ. Μ; Ἀπάν-
τησε. ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

(ΚΔ'—989)
Υἱὸς Κεραυνῶν, ἐμυνηκῆνης; Δὲν
εἶσαι ὁ Βενιός...; Ε; Ἀπάν-
τησε. ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

(ΚΔ'—990)
Μπα, παιδί, τί φῶς εἶναι αὐτὸ ποῦ
ἐλαμψε στο σαλόνι μας; Μὰ δὲν
βλέπετε ποῦ μῆνης ἡ...ΦΑΛΑΚΡΑ!!!

(ΚΔ'—991)
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, στείλετε ἕνα
ποιηματάκι στὴ Δομ. Μαρίαν Φα-
λαγγά, Ἀνδρον. Τὸ καλλύτερο θά
βραβεύτῃ. Μούσα, ἀλληλογραφεῖται;
Στείλε. ἡ ΦΙΛΟΞΟΦΟΣ

(ΚΔ'—992)
ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕ διαγωνισμοὺς ΔΙΗΓΗ-
ΜΑΤΟΣ, ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ, ΜΙΚΡΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ
καὶ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΟΥ.

Ρῶντ' ἐξ ὧν γὰρ ἔστι νύκτωρ
Χρὼς ἐν τῷ φεγγαρίῳ κεχρῶν.
Εἶναι ἀσκητικὴ φωνή. Νὰ λυθῇ αὐτὴ
καὶ τὸ κρυπτογραφικόν. Προθεσμία γε-
νικὴ διμην. Συμμετοχὴ χωριστὰ δραχ-
μῇ. Βραβεῖα πλουσιώτατα δεκαπέντε.
ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ, ΟΛΕΣ: Ἀλκίον Ριζάκη.
Ρ. Γ., Πάτρας.—ΑΠΟΛΑΟΝΙΟΣ, ΚΟΡΡΑΣ.

(ΚΔ'—993)
Μπαίνοντας κι' ἐγὼ στὸν κόσμο τῶν
ψευδωνύμων, χαιρετῶ ἀπαντας.
ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ

(ΚΔ'—994)
ΦΙΛΟΦΩΓ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»
Ἀποτελέσματα (ΚΔ'—977) Διαγωνισμοῦ
Καρτῶν. Βραβεύονται: Πληγωμέ-
νος Χρυσάετος, Ναυτοπαῖς Δόξης, Νεα-
ρὸς Ἰππότης. Ἐπαινοῦνται: Νεκρο-
λούδο, Πανταχότ Παρόν, Σεφε-
τλῆς. Λοιποὶ μετὰ λύτης καταργούμε
ἕνεκα ἐλλειψέως ἀπαντήσεων.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον ἀπεφάσας
νὰ βραβεύῃ καλλυτέρα ἐργα τῆς (Σ.Σ.Σ.).
Πρόεδρος Τοιμηνίας: Ἄνθ. Βραβείον:
Ἀμαρυλλῆς (27ου φύλλου), Βον Ἀρεό-

κριν (5ου). Ἐπαινοῦνται Ἰδανισμός,
Τριανταφυλλένια, Ὀλέμπικ. Ζητοῦμε
μέλη καὶ ἀντιπροσώπους Διαπλάσσοῦλα
ποῦ καταγίνονται μετὰ τὴ λογοτεχνία.
Γράψατε: Μίχον Κιῶτην, Ἀκροπόλεως
15, Θεσσαλονικίαν.

(ΚΔ'—995)
Βγάζοντας τὸ φρενιζέ του, μετὰ
ριτωμένο κνήμη, χαιρετᾷ τὸν Δια-
πλάσσομο τὸ μικρό: ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΔ'—996)
Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, Μον-
ταῖν, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια
μέσω Διαπλάσεως; Ἀναμνήσας, εὐχα-
ριστῶ. ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΔ'—997)
Κόμη Φοίνικα, ἂν ἐγὼ δὲν εἶμαι
ἄξιος νὰ φέρω τὸν τίτλο τοῦ Ἰπ-
πότη, ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ φέρῃς τὸν
τίτλο τοῦ... ἀνδρὸς καὶ ἂν θέλῃς
μπορῶ νὰ τὸ ἀποδέξω.
(Σημ. τῆς Διαπλάσεως: Βεβαίω ὅτι
ὁ Μάγιστος Ἰππότης δὲν λέγεται Θανά-
σις, δὲν μένει στὴν ὁδὸν Χάριτος καὶ
εἶναι 19 χρονῶν.)

Αὐτὰ γιὰ τελευταῖα φράσ.

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
(ΚΔ'—998)
ΖΑΚΕΛ'ΝΑ-ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ἀπάντησιν διαγω-
νισμοῦ Σας ἔστειλα. Ἐνα σας τε-
τραδιάκι Μ. Μ. ὅα με εὐχαριστοῦσε.
Ε; τί λέγετε; ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

(ΚΔ'—999)
ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ, Καπετὰν Γιάννην. ΕΣΤΕΙΜΑ
ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

(ΚΔ'—1000)
Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Καρτῶν.
Βραβεῖα: Σεμίρις (Θεολογικῇ),
Κρητικῇ (Χανιά). Ἐπαινος: Νεκρο-
λούδο, Μυστ. Ἰππότης. Λοιποὶ εὐ-
χαριστῶ θερμῶς. ΠΛΑΤΑΝΟΣ

(ΚΔ'—1001)
Μπαγαντέρα—Λίστ. Τριανταφ. Μου-
κετάκι—Ἀγγελ. Φασανέλη. Βρέστε
με. Ἄνθ. Ζουρᾶν

(ΚΔ'—1002)
ΝΟΑΡ, μίλησε μὰ δὲ θυσιάζει τί λέν
οἱ ὄροι γιὰ τὸ ἐπιοκὸν μέλος;
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΔ'—1003)
ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ (ἀγρό-
φων). Προθεσμία διμην. Βραβεῖα:
Τόμος Α' Περίοδου. Τρία Παιδιά.
Συμμετοχὴ 50λεπτο. Δοσις: Ἀργυρῶ
Βυλέρ (Διά Χ), Τρίπολιν.
«Τιτάν», «Συναδέλφωσι», «Μαθητικῇ»
«Ἐνώσει», «Θρακικῇ Θούλῃ», Γόγω
Ἀστέρη, Ριγολέττε, Σεμίρις, Μακε-
δονοπούλα, Τριανταφυλλένια, Παντα-
χότ Παρόν, Ρίτα, κ. τ. λ. Συμμετοχὴ
Σας τιμὴ μου. ΣΙΝΥΑΟΣ

(ΚΔ'—1004)
ΟΤΑΚΗΣ ΚΑΜΑΡΙΩΤΗΣ προκηρύσσει Δια-
γωνισμὸν Πεζῶν. Π-λήματος, Μ.
Μυστικῶν, Ἀγράφων Καρτῶν. Προθε-
σμία διμην. Βραβεῖα ΕΚΔΕΚΤΑ
ΟΚΤΩ. Δοσις: Τάκιν Μοσίαν, Ἀγίου
Γεωργίου 6, Θεσσαλονικίαν.
Ρίτα, Ἰδανισμὸς, Ὀλέμπικ, Ἀστέρη,
Χεμπαρλιώτ, «Τιτάν», «Συναδέλφωσι»,
Τιμὴ ἡ συμμετοχὴ Σας.—Καμαριώτης

(ΚΔ'—1005)
Ἀληπίς, στείλες πῶτῃ. Σὺρ Ραβ-
γνῶς, ἔστειλα. Σύντομη, ἔλαβες γράμ-
μα μου; Σητὰ τῆς Ἐντυχίας

(ΚΔ'—1006)
Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. Στείλατε: Κ.
Σουρβανίδου, Καρόλου 72, Θεολο-
γικῇ, Διά: Σβασμένη Ἑλπίς

(ΚΔ'—1007)
Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μυστι-
κῶν. Προθεσμία μῆνας. Βραβεῖα
δύο. Θεόδωρον Ἀλεπουδέλιν, Σπέτσας.
ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ

(ΚΔ'—1008)
Μακεδονοπούλα, τί γίνεται ἡ Με-
μῆνα;—Μετρητὰντᾶν, χάδιες;
—Χεμπαρλιώτ, χαιρετίζοντες στὴ Νίσσα,
Χά, χα, ὁμῶς, θυμάσαι ἐπὶ πεδὲ τὰ
κερὰ Ἐλεντόρα;—ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΑΣΤΡΑΠΗ

(ΚΔ'—1009)
ΘΡΑΚΙΚΗ ΑΥΡΑ, στὴν γιορτοῦλά σου
δέξου ἕνα μπουκετάκι, εὐχὲς μας
ποτισμένες μετὰ τὴν εὐκρινὴ φίλια μας.
ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ, ΘΡΑΚΙΚΗ ΘΡΑΚΗ

(ΚΔ'—1010)
Ἀνταλλάσσω ε. ρ. Δοσις: Κατὴν Βάου
(Διά Ε), Ἀλεξανδρουπόλιν.

ΘΡΑΚΙΚΗ ΘΡΑΚΗ

(ΚΔ'—1011)
Πρώτος πρωτότυπος Διαγωνισμὸς
ΝΥΜΦΗΣ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ καὶ ΘΡΑΚΗΣ
ΘΡΑΚΗΣ: «Πῶς μὰς φαντάζεσθε;» Συμ-
μετοχὴ 2, προθεσμία διμην. Βραβεῖα:
Δαχλὺς 9879, Quid vadis, Ναυτοπούλο.
Δοσις: (ΚΔ'—691).
Ὅλοι νὰ λάβατε μέρος, παρακαλοῦμεν.